

Κυριακή 29η Ιουνίου 2025

Πέτρου καί Παύλου τῶν Πρωτοκορυφαίων
Ἀποστόλων.

(Ματθ. 16, 13 – 19).

**«σύ εἶ ὁ Χριστός ὁ υἱός τοῦ Θεοῦ τοῦ
ζῶντος»** (Ματθ. 16, 16).

Σήμερα παρουσιάζονται μπροστά μας οἱ πῖο δυνατοί φωστῆρες τοῦ νοητοῦ στερεώματος. Τά πῖο λαμπερά ἀστέρια τοῦ πνευματικοῦ οὐρανοῦ τά παίρνει ἡ Ἐκκλησία καί τά τοποθετεῖ σάν προβολεῖς στά σκοτάδια τοῦ κόσμου καί τῆς ζωῆς μας. Οἱ δύο πρωτοκορυφαῖοι ἀπόστολοι Πέτρος καί Παῦλος τιμῶνται σήμερα ἀπό τούς πιστούς. Εἶναι οἱ δύο πυλῶνες τῆς θεογνωσίας. Εἶναι οἱ δύο κήρυκες τῆς χάρης. Εἶναι οἱ πρῶτοι πού ὁμολογοῦν πρὸς κάθε κατεύθυνση τή Θεότητα τοῦ Ἰησοῦ. Ὁ Πέτρος τό εἶπε ξεκάθαρα μέ τά λόγια του μπροστά στον ἴδιο τόν Χριστό: «σύ εἶ ὁ Χριστός ὁ υἱός τοῦ Θεοῦ τοῦ

ζῶντος». Ὁ Παῦλος τό διακήρυξε μέ τή θεολογία καί τό ζωντανό παράδειγμά του.

Ἐμεῖς, ὡς ταπεινοί προσκυνητές τῶν Πρωτοκορουφαίων Ἀποστόλων, ἀκοῦμε αὐτή τήν ὁμολογία. Δέν εἶναι ἀρκετό, ὅμως, μόνον νά τήν ἀκοῦμε. Καλούμαστε καί νά τή βιώσουμε. Αὐτό θά γίνει μέ τήν ἀποδοχή της μέσ' ἀπό τή νοοτροπία μας καί μέσ' ἀπό τόν τρόπο τῆς ζωῆς μας. Ἡ ἀποδοχή τῆς ὁμολογίας «σύ εἶ ὁ Χριστός ὁ υἱός τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος» θά γίνει σωστά μόνο μέσα στήν ἀτμόσφαιρα τῆς Ἐκκλησίας.

Τό νά ἀκοῦμε «σύ εἶ ὁ Χριστός ὁ υἱός τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος» σημαίνει πώς ὀλόκληρη ἡ σκέψη μας προσανατολίζεται στό πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ. Τόν ἀποδεχόμαστε ὡς τέλειο Θεό καί τέλειο ἄνθρωπο. Τόν ἐμπιστευόμαστε. Τόν ἀγαπᾶμε μέ ὅλη τή δύναμη τῆς ὑπαρξης. Τόν κηρύττουμε σέ κάθε εὐκαιρία. Μαθητεύουμε στή διδασκαλία Του. Σπουδάζουμε στά νοήματα τῶν λόγων καί τῶν πράξεων πού εἶπε καί ἔκανε γιά τή σωτηρία μας. Ὁ Χριστός ὡς Υἱός τοῦ Θεοῦ δέν εἶναι ἓνα ἀποκύημα κάποιας φαντασίας. Δέν εἶναι ἡ προσωποποίηση κάποιας θρησκείας,

πού τή σκέφτηκαν οί άνθρωποι, γιά νά κοιμίζου-
τούς φόβους τους καί νά ἐλπίζουν σέ ψεύτικους πα-
ραδείσους. Δέν εἶναι κάποιο σύστημα φιλοσοφίας
πού προσπαθεῖ νά κάνει πιά ἠθικούς τούς
ἀνθρώπους. Ὁ Χριστός ὡς Υἱός τοῦ Θεοῦ εἶναι ἕνα
ζωντανό πρόσωπο, πού μᾶς ἀγαπάει καί Τόν
ἀγαπᾶμε. Ὁ Χριστός εἶναι ὁ φίλος, ὁ πατέρας, ὁ
ἀδελφός, ὁ συνοδοιπόρος καί σύνευνος τῆς ζωῆς
μας. Εἶναι τό πρόσωπο πού μᾶς καλεῖ σέ μία ἔνωση
μαζί Του ἀληθινή. Μᾶς χαρίζει τόν ἑαυτό Του. Μᾶς
χαρίζει τό Σῶμα καί τό Αἷμα Του, πού τά ἔλαβε
ὅταν φόρεσε τή σάρκα μας. Θέλει νά εἴμαστε ἕνα
μαζί Του. Ὁλόκληρη ἡ πνευματική μας ὑπόσταση
προσανατολίζεται στήν ἀγάπη Του. Ὅλη ἡ σκέψη,
ὅλες οἱ ἐπιθυμίες, ὅλη ἡ θέληση καί ἡ ἐσωτερική
ὁρμή ἔχουν ὡς βάση καί ἀφετηρία τόν Χριστό. Ὁ
Ἰησοῦς εἶναι τό κέντρο τῶν πάντων καί γύρω ἀπό τό
πάντιμο ὄνομά Του κινουῦνται ὅλα τά ὑπόλοιπα.

Τό νά ἀκοῦμε «σύ εἶ ὁ Χριστός ὁ υἱός τοῦ Θεοῦ
τοῦ ζῶντος» σημαίνει πώς ὁλόκληρη ἡ ζωή μας
ὑπάρχει γιά νά δοξάζει αὐτόν τόν Υἱό τοῦ Θεοῦ, τόν
Πατέρα καί τόν Ἀληθινό Παράκλητο. Οἱ πρῶτοι τῶν

ἀποστόλων Πέτρος καί Παῦλος ἔζησαν γιά τόν Χριστό, ἔζησαν μέ τόν Χριστό, θυσιάστηκαν γιά τόν Χριστό, ὑπῆρχαν καί ἀνέπνεαν μόνο γιά τόν Χριστό. Ὁ τρόπος τῆς ζωῆς τους καθορίζει καί τόν τρόπο τῆς δικῆς μας ζωῆς. Ὁ κόσμος ποτέ δέν ἀγάπησε τόν Κύριο. Κινεῖται ἐνάντια στό θέλημα τοῦ Θεοῦ. Χτίζει μία πραγματικότητα μακριά ἀπό τό Εὐαγγέλιο. Γιά τήν ἐλευθεριάζουσα κοινωνία ὁ Χριστός εἶναι ἀνεπιθύμητος, εἶναι ἐχθρός, εἶναι ἐπικίνδυνος. Ὁ Χριστός ξεβολουεῖ, ἀφυπνίζει, νύττει τίς συνειδήσεις. Ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ θέλει νά ζοῦμε τίμια, καθαρὰ, ἀγνά, φιλότιμα, εὐχαριστιακά. Θέλει ἡ ζωή νά εἶναι δρόμος πρὸς τά πάνω καί ὄχι ἓνα οἰκτρό κατρακύλισμα στή λάσπη τῶν παθῶν καί τῶν ἐξαρτήσεων. Ὁ Ἰησοῦς μᾶς καλεῖ σέ μία ζωή ἀληθινῆς ἐλευθερίας, σεβασμοῦ γιά τόν ἑαυτό μας καί γιά τούς ἄλλους. Μᾶς καλεῖ σέ μία ζωή προσφορᾶς καί θυσίας. Θέλει ἡ ζωή μας νά εἶναι ἓνα ζωντανό κήρυγμα, μία ἔμπρακτη λατρεία τῆς Ἁγίας Τριάδας.

Τέλος, τό νά ἀκοῦμε «σύ εἶ ὁ Χριστός ὁ υἱός τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος» σημαίνει πῶς ὁλόκληρος ὁ ἄνθρωπος κινεῖται μέσα στό ζωντανό σῶμα τοῦ Υἱοῦ

τοῦ Θεοῦ. Αὐτό τό σῶμα εἶναι ἡ Ἐκκλησία. Μόνον μέσα στήν Ἐκκλησία ἐπιτελεῖται ἡ πραγματική πρόοδος τοῦ πιστοῦ. Ἡ ἐνότητα τῆς πίστεως καί ἡ κοινωνία τῆς ἀγάπης ἐξασφαλίζουν στόν χριστιανό τήν αὐθεντικότητα τῆς πορείας πρὸς τή σωτηρία. Δέν ὑπάρχει σωτηρία ἐκτός τῆς Ἐκκλησίας, διότι ἔξω ἀπό τήν Ἐκκλησία δέν ἐνεργεῖ τό Ἅγιον Πνεῦμα μέ τή χάρη τῶν μυστηρίων. Τά μυστήρια δέν εἶναι ἀπλές τελετές. Εἶναι ἡ ἀέναη κάθοδος τοῦ Θεοῦ στόν κόσμο. Εἶναι ἡ ἔνωση καί συμφιλίωση τοῦ Θεοῦ μέ τόν ἄνθρωπο. Εἶναι ἡ πρόγευση, ὁ ἀρραβώνας τῆς μελλοντικῆς ζωῆς στήν αἰωνιότητα. Τά ἱερά μυστήρια δίνουν νόημα στήν καθημερινότητα. Δυναμώνουν καί θεραπεύουν τόν ἄνθρωπο ἀπό τίς ἀδυναμίες καί τίς ἀσθένειες τοῦ σώματος καί τῆς ψυχῆς.

Τό νά ἀκοῦμε «σύ εἶ ὁ Χριστός ὁ υἱός τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος» σημαίνει πώς τιμοῦμε τόν Πέτρο καί τόν Παῦλο μιμούμενοι τή ζωή τους. Δεχόμαστε τόν Υἱό τοῦ Θεοῦ μέ τή σκέψη, μέ τή ζωή μας, μέσα στήν ἐμπειρία τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ σώματος. Ἔτσι λαμβάνουμε τόν δικό Του δίκαιο ἔπαινο, πού εἶναι ἡ χαρά καί ἡ λύτρωσή μας. Ἀμήν.